

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2015, č. j. 18 A 3/2014 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. MSK 164221/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 27. 9. 2013, č. j. SMO/335972/13/DSČ/Pro, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 13. 12. 2012 v 8:18 hodin na 349. km dálnice D1 ve směru jízdy na Brno, v úseku mimo obec v katastru obce Klimkovice jako řidič nákladního automobilu zn. Mercedes RZ: X, couval v připojovacím pruhu z mimoúrovňového křížení Klimkovice ve snaze sjet

z dálnice. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 36 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve popsal, že prvostupňové rozhodnutí bylo zástupci žalobce oznamováno dne 30. 9. 2013 v souladu s jeho požadavkem na elektronickou adresu X, kde však zástupce doručení písemnosti nepotvrdil, následně byl aplikován náhradní způsob doručení fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce ke dni 11. 10. 2013. V mezidobí dne 9. 10. 2013 zástupce žalobce podal na území Spojených států amerických k poštovní přepravě blanketní odvolání s tím, že je odůvodní, jakmile mu bude rozhodnutí doručeno. Magistrát (správní orgán prvního stupně) proto následně výzvou doručovanou elektronicky dne 30. 10. 2013 a poté doručenou fikcí ke dni 11. 11. 2013, zástupce vyzval k doplnění odvolacích důvodů a určil mu k tomu lhůtu 5 pracovních dnů. Po marném uplynutí této lhůty věc předložil žalovanému k provedení odvolacího řízení.

[3] Žalovaný za dané procesní situace přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu. Poukázal přitom na to, že je odpovědností účastníka řízení, jakou procesní strategii k obraně svých práv zvolí. Současně uvedl, že správný procesní postup byl zástupci žalobce v minulosti již v dané věci sdělen, protože zástupce podal v této věci již druhé blanketní odvolání. Žalovaný poté popsal průběh řízení před orgánem prvního stupně a k otázce doručování písemností zástupci žalobce vysvětlil, že je právem osob žádat o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, avšak v takovém případě platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem; jestliže se tak nestalo, musel správní orgán doručit písemnost takovým způsobem, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Tento způsob doručení je tedy odvislý od součinnosti adresáta písemnosti, pokud součinnost neprojevuje, musí mu být doručována běžným způsobem, jak se stalo v projednávané věci.

[4] K věci samé žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci a dospěl ke správným závěrům ohledně toho, že žalobce svou nedbalostí spáchal vytýkaný přestupek. Nepřisvědčil přitom jeho argumentaci, že přehlédnutí uzavření tunelu Klimkovice bylo způsobeno blíže neurčenou zdravotní indispozicí, neboť v takovém případě neměl žalobce vůbec řídit motorové vozidlo.

[5] Výše sankce byla podle žalovaného též řádně odůvodněna a odpovídala závažnosti přestupkového jednání žalobce. K jeho námitce, že předmětná právní úprava je nepřiměřeně přísná, uvedl, že rozmezí sankce je stanoveno zákonem, přičemž i podle Ústavního soudu nelze z faktu, že byla zákonodárcem stanovena nejnižší hranice možného trestu, dovozovat neústavnost takové právní úpravy. Žalovaný přitom vysvětlil, že mu zákon neumožňuje uložit žalobci nižší sankci.

[6] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou doručenou krajskému soudu dne 17. 1. 2014, v níž tvrdil, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až při nahlížení do spisu dne 16. 1. 2014. Vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno

pokračování

v nezákonně vedeném řízení, v němž byl zkrácen na svém právu podat odvolání, protože mu nebylo doručeno rozhodnutí orgánu prvního stupně a nemohl se proti němu tedy řádně odvolat. Poukázal přitom na to, že jeho zástupce v průběhu správního řízení požádal o doručování písemností na email X, avšak správní orgány na tuto adresu nedoručovaly a písemnosti vypravily toliko k doručení prostřednictvím držitele poštovní licence na trvalou adresu zmocněnce žalobce. Pokus o doručení na emailovou adresu neproběhl, o čemž vypovídá i obsah správního spisu.

[7] Žalobce se tak o vydání prvostupňového rozhodnutí dozvěděl čirou náhodou neoficiální cestou od kolegyně úředníka. Proto podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, přičemž očekával, že na jeho podkladě mu bude rozhodnutí doručeno. To se však nestalo. Rovněž napadené rozhodnutí bylo nezákonně doručováno pouze v listinné podobě, aniž by se je žalovaný pokusil doručit na emailovou adresu zástupce žalobce. Žalobce proto dospěl k závěru, že žalovaný vydal rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, neboť mu je doručil až při osobním nahlédnutí do spisové dokumentace dne 16. 1. 2014, tedy po uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, a zrušil rovněž prvostupňové rozhodnutí a aby bylo správní řízení zastaveno.

[8] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 7. 3. 2014, v němž trval na tom, že napadené rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno k rukám jeho zmocněnce dne 9. 12. 2013, čemuž předcházela pokus o doručení na elektronickou adresu zmocněnce žalobce R. K. Jelikož přijetí zprávy nebylo zmocněncem potvrzeno, bylo rozhodnutí zasláno na adresu jeho trvalého pobytu. K námitkám žalobce, že mu nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl, že ke stejnému postupu z důvodu neposkytnutí součinnosti zástupce žalobce při doručování písemnosti na elektronickou adresu přistoupil i správní orgán prvního stupně. Postup pro doručování dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu tedy byl podle žalovaného dodržen. Skutečnost, že zmocněnec žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně elektronickou cestou fakticky obdržel, vyplývá z toho, že proti němu podal odvolání již dne 9. 10. 2013, tedy ještě před doručením rozhodnutí prostřednictvím pošty.

[9] Tvrzení žalobce, že se o doručení prvostupňového rozhodnutí dozvěděl neformální cestou, považoval žalovaný za nevěrohodné a neověřitelné, zvláště když všichni úředníci jsou vázáni povinností mlčenlivosti, tudíž není pravděpodobné, že by úředník neoficiální cestou sděloval informace ze spisu, v němž nefiguruje jako oprávněná úřední osoba. Ze skutečnosti, že odvolání bylo podáno k poštovní přepravě ve Spojených státech amerických, lze podle žalovaného dovodit úmysl žalobce způsobit průtahy v řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. To ostatně vyplývá i z toho, že původním zástupcem žalobce byla pan P. K. s doručovací adresou v P. Žalovaný v tomto směru poukazoval na to, že vyjma vyjádření při prvním ústním jednání žalobce nevzněl žádné skutkové námitky k projednávanému přestupku a ani nyní tak nečiní. Zdůraznil přitom, že i na základě blanketního odvolání věc meritorně projednal a prvostupňové rozhodnutí přezkoumal, přičemž dospěl ke stejným závěrům jako správní orgán prvního stupně, a to i s ohledem na videozáznam, který zachycuje spáchání předmětného přestupku, a s ohledem na doznání žalobce k jeho spáchání. Žalovaný proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[10] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 6. 1. 2015, č. j. 18 A 3/2014 - 20, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Soud rekapituloval obsah spisu, zejména opakovanou snahu správního orgánu doručovat tehdejšímu zástupci žalobce panu R. K. na jeho emailovou adresu, a následné pokusy o doručování prostřednictvím poštovní zásilky na adresu jeho trvalého pobytu. Dospěl přitom k závěru, že postup správního orgánu prvního stupně při doručování písemností zástupci žalobce byl správný. Závěr, že mu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno na elektronickou adresu, a že se s jeho obsahem fakticky seznámil, je potvrzován tím, že ještě před doručením rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence podal odvolání, jež bylo dáno k poštovní přepravě ve Spojených státech amerických. I kdyby se podle krajského soudu zjistilo, že správní orgán se nepokusil o opakovaný pokus doručení rozhodnutí na emailovou adresu zástupce, jak tvrdí žalobce, je podstatné to, že k doručení zásilky došlo jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. prostřednictvím držitele poštovní licence, tudíž materiální funkce doručení byla naplněna. Postup správního orgánu prvního stupně po podání blanketního odvolání byl rovněž správný, neboť ten žalobce vyzval k doplnění odvolání, přičemž usnesení obsahující výzvu řádným způsobem doručoval zástupci žalobce. Jelikož žalobce na výzvu nereagoval, žalovaný nepochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu v celém rozsahu. Není důvodná ani námitka žalobce, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno až při nahlížení do spisu dne 16. 1. 2014, tj. po uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty, protože napadené rozhodnutí mu bylo ve skutečnosti doručeno již dne 9. 12. 2013, tedy před uplynutím jednoleté prekluzivní lhůty počítané od data spáchání přestupku dne 13. 12. 2012.

[11] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2015, č. j. 18 A 3/2014 - 20, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jež byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 2. 2015 a ve které uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel byl přesvědčen, že nebylo dostatečně a správně zjištěno, zda správní orgány doručovaly písemnosti na emailovou adresu jeho zástupce, či nikoli. Pokud totiž nebyly písemnosti doručovány na emailovou adresu, není možné dovodit fikci doručení při zasílání písemností na adresu trvalého pobytu tehdejšího zástupce stěžovatele. Jestliže žalovaný nevypravil napadené rozhodnutí na elektronickou doručovací adresu zástupce stěžovatele, došlo by k jeho doručení teprve nahlédnutím stěžovatelem do spisu až dne 16. 1. 2014, tedy v době, kdy odpovědnost za přestupek již zanikla. Pokud soud dospěl k závěru o tom, že bylo doručováno na emailovou adresu zástupce stěžovatele, měl uvést podklad, z něhož tento závěr čerpá. Při nahlížení do předmětného správního spisu přitom stěžovatel nenalezl žádnou listinu dokládající doručování písemností na emailovou adresu tehdejšího zástupce stěžovatele.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Podáním ze dne 15. 2. 2015, jež bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 3. 3. 2015, se stěžovatel domáhal toho, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

pokračování

II. Posouzení kasační stížnosti

[14] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[17] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností

nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[19] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[20] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[21] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Krajský soud v Ostravě se v odůvodnění tohoto rozhodnutí tedy řádně vyjádřil k zákonnosti napadeného rozhodnutí a správně zjistil skutkový stav věci. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[22] K námitkám stěžovatele, že mu není zřejmé, z jakých podkladů krajský soud čerpal, Nejvyšší správní soud uvádí, že touto námitkou je částečně rovněž uplatněn důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž z hlediska stěžovatelem namítané nepřezkoumatelnosti postačí zmínit, že krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, přičemž stěžovatel ničím konkrétním nedokládá, že by tam uvedené skutečnosti se nezakládaly na pravdě, zvláště když doručenky mají povahu veřejné listiny – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 4 Azs 278/2004 - 58. Nadto se v průběhu řízení před krajským soudem nedomáhal nařízení jednání a provedení dokazování.

[23] Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, dospěl k právnímu závěru, že „splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Teprve pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“ Pro

pokračování

prokázání řádného doručení tedy postačuje, pokud správní orgán má řádným způsobem veden správní spis, v němž jsou obsaženy příslušné listiny včetně doručenek, z nichž lze na první pohled dospět k závěru, jakým způsobem doručoval.

[24] Správní orgán přitom způsob doručení v předmětné věci zachytil příslušnými doručenkami a výpisy z emailové komunikace, což krajský soud ověřil, a stěžovatel ohledně této skutečnosti nedokládá žádné konkrétní důkazy, které by obsah správního spisu byly s to zpochybnit. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné, aby správní soud dokazoval obsahem správního spisu za situace, kdy z jeho obsahu neplyne, že by tam uvedené údaje byly nesprávné, a když samotný žalobce ohledně údajně nesprávného doručování ničeho konkrétního nedokládá. A to zvláště za situace, kdy ze způsobu komunikace jeho zástupce se správním orgánem je zjevné, že mu správní orgán na jeho emailovou adresu skutečně doručoval, neboť v opačném případě by z logiky věci např. nebylo možné, aby tehdejší zástupce stěžovatele podal dne 9. 10. 2013 k poštovní přepravě odvolání, když mu prvostupňové rozhodnutí bylo prostřednictvím držitele poštovní licence doručeno fikcí až 11. 10. 2013, přičemž fakticky bylo vloženo do domovní schránky dne 13. 11. 2013.

[25] K námitkám stěžovatele ohledně naplnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Napadené rozhodnutí ze dne 27. 11. 2013, č. j. MSK 164221/2013, bylo doručováno zástupci stěžovatele panu R. K. na jeho emailovou adresu X dne 27. 11. 2013. Protože zástupce stěžovatele převzetí doručované písemnosti nepotvrdil zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, odvolací správní orgán písemnost doručoval zástupci stěžovatele prostřednictvím držitele poštovní licence, přičemž ji dle otisku razítka tohoto správního orgánu vypravil dne 28. 11. 2013. Zásilka byla dle záznamu na doručence připravena k vyzvednutí dne 29. 11. 2013. Lhůta deseti dnů k vyzvednutí uplynula dne 9. 12. 2013. Zásilka byla poté vložena do domovní schránky zástupce stěžovatele dne 12. 12. 2013.

[26] Podle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu platí, že *„písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“*

[27] K námitkám stěžovatele, že mu nebylo řádně napadené rozhodnutí doručeno dne 9. 12. 2013, protože správní orgány nepřistoupily k jeho doručení do emailové schránky tehdejšího zástupce stěžovatele, Nejvyšší správní soud odkazuje na obsah správního spisu, který zjevně svědčí o opačném závěru, tj. že správní orgány řádně v průběhu správního řízení doručovaly na emailovou adresu jeho zástupce pana R. K. - X. Adresát však převzetí doručované písemností v rozporu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu nepotvrdil zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem.

[28] O skutečnosti, že se s obsahem doručovaných písemností seznámil, však svědčí to, že na obsah těchto písemností reagoval. Nelze totiž jinak vysvětlit skutečnost, že zástupce stěžovatele podal dne 9. 10. 2013 k poštovní přepravě odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 27. 9. 2013, přičemž je zřejmé, že v uvedené době z žádného jiného zdroje než ze své emailové schránky nemohl vědět, že toto rozhodnutí bylo vydáno a že proti němu může podat odvolání, protože správní orgán prvního stupně mu ji po zjištění, že zástupce stěžovatele nepotvrdil doručení písemnosti zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, doručil prostřednictvím pošty na adresu jeho trvalého pobytu fikcí teprve dne 11. 10. 2013, přičemž do jeho schránky byla vložena až 13. 11. 2013. To platí zvláště za situace, kdy se tehdejší zástupce stěžovatele fakticky zdržoval na území Spojených států amerických, neboť z tohoto území poslal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že správní orgány postupovaly řádně, když se písemnosti snažily nejprve doručit do emailové schránky tehdejšího zástupce stěžovatele pana R. K. - X, který však přijetí těchto písemností v rozporu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu odmítl potvrdit zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, tudíž správní orgány musely písemnosti následně doručovat prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého pobytu. Pro posouzení věci tudíž je irelevantní, kdy stěžovatel nahlížel do správního spisu a kdy údajně se mohl poprvé s obsahem napadeného rozhodnutí seznámit, neboť v mezidobí mu bylo napadené rozhodnutí účinně doručeno dne 9. 12. 2013. Stalo se tak nepochybně v rámci jednoleté prekluzivní lhůty podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

[30] K podpoře výše uvedeného závěru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, podle něhož „Z judikatury zdejšího soudu plyne, že při doručování písemností správní orgány musí respektovat zákonná pravidla. Nesmí tedy zásadně své písemnosti doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pokud měl v dané době stěžovatel již zpřístupněnou datovou schránku. Ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Navzdory vyloučení fikce doručení ve výše zmíněných situacích (např. cit. rozsudek čj. 4 As 6/2013 - 28) platí, že pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz argumentaci v cit. rozsudku čj. 1 As 90/2010 - 95, srov. též rozsudek ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 31/2011 - 88, bod 16).“

[31] I kdyby tedy Nejvyšší správní soud zjistil pochybení správních orgánů stran doručování písemností, nebylo by na místě napadené rozhodnutí zrušit, pokud by bylo doloženo – jako se tomu stalo i v tomto případě – že se adresát s obsahem doručovaných písemností seznámil a podle jejich obsahu i konal. Z obsahu správního spisu a reakcí

pokračování

stěžovatele a jeho tehdejšího zástupce je přitom zřejmé, že mu obsah doručovaných písemností byl znám, neboť na ně reagoval způsobem, z něhož je možné dovodit snahu stěžovatele o dosažení marného uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli řádně doručeno fikcí dne 9. 12. 2013. Stěžovatel sice nahlížel do správního spisu až dne 16. 1. 2014, z obsahu záznamu o nahlížení do spisu nevyplývá, že by se domáhal toho, aby mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, přestože při nahlížení do správního spisu musel zjistit, že na napadeném rozhodnutí je vyznačena doložka nabytí právní moci, čímž mu muselo být zřejmé, že napadené rozhodnutí je pokládáno za doručené – srov. § 73 odst. 1 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl meritorně dříve, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu stěžovatele samostatně nerozhodoval, neboť by to za současného stavu postrádalo smysl.

[34] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu